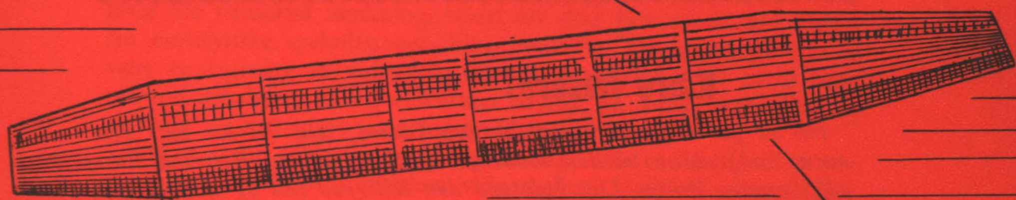
Kosmologi

v/ Gerda Rørbæk Nielsen

S.U.F.O.I.

Juli 1960 DANMARK

Indhold:

Udgiver: **S. U. F. O. I. (Scandinavian UFO-investigation)**

Forlaget S. U. F. O. I. i samarbejde med Tysk Bogimport A/S, Vester Voldgade 83, København V. Tlf. Palæ 6016. Giro 20335.

Abonnement kan endvidere fåes ved direkte henvendelse på redaktionen: **Gerda Rørbæk Nielsen,** Stollig, pr. Aabenraa. Telefon 2 16 20.

Kære læsere!

For et par måneder siden fik den filosof, som vel har haft den største indflydelse på den moderne, vestlige verden, Bertrand Russell, Sonning-Prisen. Der blev ved den lejlighed talt og skrevet meget smukt og sandt om denne olding, hvis blide træk lyste på TV-skærmen med den renhed og klarhed, der bliver et menneske til del, når det har arbejdet for et ganske bestemt mål — og kan se tilbage på et langt liv med den tilfredsstillelse, det giver, at målet bliver nået. — Man må håbe for den gamle mand, at det aldrig går op for ham, i hvor høj grad den filosofi, han hylder, har været med til at skabe det tankeklima, der førte til atombomben og som kan føre til menneskets selvudslettelse. Det ville være f o r bittert for et menneske, der af al magt advarer mod den store bombe og dens virkninger.

Bertrand Russells filosofi bliver ganske kort behandlet i Kosmologi denne gang. Det er selvsagt ganske umuligt at gå dybere ind på problemerne, da dette ville kræve en tyk bog.

— — —

Nu til dags brænder man ikke kættere. Man ignorerer dem. — Udformer man derimod en meningsløshedens filosofi og spækker den med matematiske formler og geometriske krumninger, får man Sonning-Prisen.

Venlig hilsen *Gerda Rørbæk Nielsen.*

»Den logiske emperisme« kontra Kosmologi

Den moderne, vestlige filosofi, som bliver kaldt „den logiske empirisme“ og som er vestens „officielle“ filosofi — om man kan udtrykke det således — er ren materialistisk. Den bygger sit verdenssyn op på logisk tænkning og matematisk viden samtidig med, at den i udstrakt grad støtter sig til naturvidenskabelige opdagelser og resultater.

„Den logiske empirisme“ har sit udspring helt tilbage i det 17. århundrede. En tid så det ud, som om romantikkens bevægelse, som senere gik henover Europa og som førte til mænd som Kant og Hegel, ville sejre over den materialistisk-videnskabelige anskuelse, hvis filosofi blev kaldt „positivismen“. — Men ved stadig at forske dybere og dybere ad naturvidenskabelige kanaler og den deraf fødte tekniske viden og kunnen, fjernede mennesket sig atter fra den tanke, at han selv er en del af naturen og af det univers, hvori han lever. En filosofisk tænkning, hvori der ikke blev plads eller behov for metafysiske spekulationer, blev resultatet. Filosofien gik fra at være en legering af videnskab, kunst og religion over til at blive ren videnskabelig — en videnskab baseret på logik, matematik og erfaring — kort sagt: „den logiske empirisme“.

Da en sådan form for tænkning selvsagt ikke er i stand til at løse verdensgåderne, fordi hverken videnskaben, logikken eller erfaringen slår til, (i så fald ville sløret for livsgåderne forlængst have været løftet) forkaster „den logiske empirisme“ alle problemer, der ikke ad disse veje kan finde deres løsning — og kalder dem „uvirkelige“ eller „uvigtige“.

Vi er nødt til at se lidt nærmere på „den logiske empirisme“, fordi den griber ganske grundigt ind i vort liv og vor hverdag. Det kan desværre kun blive en meget kortfattet oversigt både over, hvad „den logiske empirisme“ har tilstræbt, og hvad der er blevet resultatet af denne stræben.

F. eks. kan vi se på „den logiske empirismes“ opfattelse af begrebet: menneskets opståen, hvori Darwins udviklingsteori spiller en betydelig rolle for disse tænkere. Analog med Darwin hævder „den logiske empirisme“, at mennesket er en ganske tilfældig gren, udviklet fra samme stamme, hvorpå aben er en anden og (det indrømmes dog) knap så udviklet gren. — Ved at udspecialisere sig stærkt fra de andre dyrearter har mennesket gennem tiderne udviklet sig til et meget sart væsen, der kun har overlevet i kraft af en veludviklet hjerne. Andre stærkt udspecialiserede dyrearter er forlængst uddøde på grund af manglende tilpasningsevne. *Det burde menne-*

sket også være. Derfor er mennesket „unaturligt" — og er blevet det i kraft af, at det har forstået at udvikle sin hjerne. — Men selv *homo sapiens* (det tænkende menneske) vil ikke fortsat kunne overleve, fordi naturen tilstræber ligevægt. Derfor er mennesket aldeles ikke „kronen på Skaberens værk", men kun et forbigående fænomen i klodens historie. Ud fra „den logiske empirismes" tankegang er det derfor højhedsvanvid af mennesket at påstå, at det har en sjæl. Det, mennesket kalder sin „sjæl" er kun en del af den stoflige hjerne. Dermed bortfalder spørgsmålet om menneskesjælens beståen efter den organiske død. Set fra disse synspunkter er det soleklart, at sjælen vil blive tilintetgjort sammen med den organiske hjerne. —

Spørgsmålet om Guds eksistens er naturligvis heller ikke noget filosofisk problem for „den logiske empirisme", som med bestemthed hævder at have fået det videnskabelige bevis for altings *tilfældige* opståen. Vi lever i et umåleligt, tomt univers, hvori kolossale galakser med ufattelig hastighed fjerner sig udad — evigt udad. Stjerner opstår og går under med den samme lovmæssighed, som viser sig i alle grene af naturvidenskaben. — Hvor er Gud henne i alt dette? Han kan ikke være forsvundet, fordi man ikke har plads nok til ham, snarere fordi man har for meget plads — for stort et tomrum. I stedet for at indlade sig på „frugtesløse" metafysiske spekulationer, nøjes disse materialistiske tænkere med at føre et matematisk „bevis" på, at tanken om en Skaber falder uden for det naturvidenskabelige verdensbillede og derfor naturnødvendig også må falde uden for det filosofiske verdenssyn.

Dermed kan religionen også fejes ligegyldig til side. Psykologien h a r jo desuden forlængst fundet ud af, at den religiøse følelse „kun er dikteret af angst og en trang til at skubbe det personlige ansvar fra sig".

— — —

Derimod fordyber de materialistiske tænkere sig i stigende grad i samfundsproblemer, såsom politik, pædagogik, psykologi o. s. v. og søger at opstille det bedste moralkodex for mennesket at leve efter og leve på. Ved første øjekast synes disse tænkere derfor at være ret harmløse. Man kan endog beundre deres klare hjerne, deres høje, etiske idealer og deres trang til at forbedre menneskeheden. Måske er det netop disse egenskaber, der har gjort, at deres tanker har vundet et så voldsomt indpas i snart sagt alle kredse i den vestlige verden.

Ser man lidt længere end til overfladen, vil man dog snart opdage, at de ikke er så uskadelige endda. Det kan måske diskuteres, om det er tænkerne, der er født af tidsånden eller om det er tids-

ånden, der er født af tænkerne. Personlig tror jeg, at det første er tilfældet. Den naturvidenskabelige fremstormen *måtte* føde tænkere med en ren materialistisk indstilling, som satte matematik og geometri i Guds sted. Men for hele verdens befolkning har dette fået katastrofale følger. Det viser sig klart i denne tidsalder, at berøver man mennesket dets tro på Gud, vil noget andet træde i stedet. Noget fundamentalt i menneskesindet er blevet berørt. — Mennesket har fra naturens hånd fået en intuitiv v i d e n om en verden, der er anderledes end den, han erkender med sine sanser samt en intuitiv t r o på Skaberen som alle tings ophav. Denne viden og denne tro får mennesket som en m e d f ø d t åndelig rigdom i sit indre. Når denne bliver taget bort, vil noget andet træde i stedet. Nye former for dyrkelser vil indfinde sig. Vi så under Stalin og Hitler, hvorledes *persondyrkelsen* blomstrede. Kommunismen og nazismen er ikke blot politiske partier, men også *religioner,* og „der Fürer" træder i Guds sted. — Men også andre former for dyrkelser opstår: dyrkelsen af guden Mammon, som vel er den mest udbredte, dyrkelsen af sports- og filmsstjerner og -helte, dyrkelsen af „miss et-eller-andet" — samt dyrkelsen af snart sagt alle teknikkens vidundere. Er disse nye guder nok til at udfylde et menneskes liv? Noget tyder på det modsatte, for tomheden og meningsløsheden råber imod os fra såvel danserestaurationerne som fra prædikestolene, — fra såvel kunstnerens anormale frembringelser som fra TV-skærmens infantile morsomheder.

„Vrede unge mænd", som ikke selv formår at klargøre, hvad de er så vrede over — for ikke at tale om afmagten til at opstille noget bedre; — „læderjakkernes" optøjer og oprør mod en tilværelse, et liv uden tro, — alt dette er en følge af, at *teknikken løb fra ånden og fostrede tænkere, der lærte folk, at naturen er noget, der skal „overvindes", og at det mest meningsløse og unaturlige på denne klode er mennesket selv.*

I vor stræben efter at overvinde naturen, knæsætte den og hersker over den, skabtes brintbomben, som til dato er det mest strålende bevis for den menneskelige hjernes uovertruffenhed. — Et tankeklima, som har bredt sig over den hele Jord, indebærer trusler om mord og selvmord. Meningsløshedens filosofi fejrer triumfer.

„Den logiske empirisme" har gjort næsten uoprettelig skade ved at forstøde alle andre aspekter fra tænkningens højborg end naturvidenskaben. Derved har den forsnævret sin horisont i uhyggelig grad, — og dette smalle, periskopiske udsyn bliver hver dag overført på menneskene gennem bøger, radio og aviser — uden at disse millioner selv aner, at de er udsatte for den mest farlige form for ens-

retning af alle. Intet er så let at have med at gøre som et uselvstændigt tænkende, rent materialistisk indstillet individ, der er ukendt med den primitive kamp for tilværelsen samt passende åndelig og moralsk afstumpet til at leve i konformitetens paradis, som alt er beredt for ham, og hvori han har frihed til at tænke, tale og tro — det samme som alle andre, men heller ikke mere og andet, for ellers bliver han en dårlig samfundsborger; - **thi selvstændighed er af det onde.**

Men måske viser mennesket sig at være mere menneske, end selv den mest fremsynede planlægger af den fremtidige „fagre nye verden" kunne vide. — En viden er kommet til mennesket og har revet det ud af sløvheden. En viden om *mennesker i universet.* Menneskene lærte at se opad på stille, stjerneklare aftener, — over hele verden spejdes der og lyttes efter bud udefra rummet. En undergrundsbevægelse har rejst sig, — en lille stat i hver stat, som repræsenterer den nye frihedsbevægelse. Et nyt tankeklima er på vej — en mentalitetsændring — en higen efter større forståelse, større sandhedserkendelse, end materialismen sidder inde med. — Følelsen af, at alle menneskets tanker og handlinger er formålsløse og spildte, er veget bort i en større, åndelig indsigt for tusinder af mennesker kloden over. Dette nye tankeklima, denne nye frihedsbevægelse vil — måske ganske langsomt — brede sig udover Jorden og bringe menneskene større og større kendskab til universet og dets gåder — og til gåderne om livet og døden. Fod for fod — *også ad videnskabelige veje* — vil materialismen blive tvunget tilbage, og dermed vil det konforme paradis blive en uopnåelig utopi for de, der drømte drømmen om hulkortmennesket. — Tusinder af individualister arbejder på hver sin måde på at bringe denne større viden ud til alle mennesker — tusinder, hvis antal bliver forøget fra dag til dag, er gået i kamp mod det materialistiske tankeklima, mod meningsløshedens filosofi. — En stille, men hårdnakket kamp er i fuld gang. Hvert eneste menneske må selv vælge, hvor i denne kamp det vil have sin plads. Det er ikke en magtkamp, ikke en kamp om penge eller jord. — Det er simpelthen en kamp om, hvorvidt vor kultur skal forny sig og atter blomstre — eller om den skal gå under, henvisne og dø — måske ved bevidst selvudslettelse.

Årvågne blikke fra rummet følger den lille frihedsflok — og følger materialismens ortodoxe videnskabs stadig mere og mere krampagtige forsøg på at få alt tilpasset vore snævre, tredimensionelle forhold. Årvågne blikke følger os for at se, hvordan vi vil vælge i dag, da selve kosmos har stillet os overfor valget. Vi har vor frihed til at vælge — hver og een af os — og sidder du nu igen og tænker: „hvad kan det nytte" — så har du allerede valgt.

Teknikkens vidundere

Efter alt, hvad der er blevet hentydet til i forrige artikler, mener mange måske at have fundet ud af, at *kosmologi* og *materielle goder* står i et stærkt modsætningsforhold, og at kosmologien er noget i luften frit svævende, som ikke evner at holde benene på jorden.

Dette er dog langtfra tilfældet.

Dersom kosmologien var noget, der gik ud på at hemme menneskets naturlige udvikling, ville den ikke svare til sit navn.

Alle opfindelser, der bliver foretaget af geniale hjerner, kan benyttes konstruktivt eller destruktivt. Ingen ville falde på at kalde f. eks. biler eller køleskabe for destruktive udformninger af teknikkens formåen. — De er udpræget konstruktive, fordi de letter menneskets liv og hverdag og gavner ved at give mennesket mere tid — og dermed flere chancer til udnyttelse af den tid, det sparer. — *Sparer til hvad?*

Alle disse ting blev skabt for at lette jordelivet for mennesket. Alle tekniske indpas i vore hjem og på vore fabrikker løfter for hver dag flere og flere byrder fra menneskets skuldre og tager dem på sig. — Derfor er tekniske opfindelser et gode, når de bliver benyttet i konstruktiv retning til gavn og glæde for mange.

Men disse materielle goder skal ikke og må ikke blive noget mål i sig selv!

De er midler og må aldrig blive andet og mere!

Større hus, større bil, flottere køleskab, flottere vaskemaskine end naboens, — det er blevet drømmen for mange mennesker. Tingene har taget magten over menneskene i stedet for, at det burde være mennesket, der havde fuld magt over tingene. Mennesket træller for disse vidundere i stedet for at nøjes med at glæde sig over, hvergang man får en byrde mindre på sine skuldre.

En mand kan slæbe år efter år for at skaffe sin kone stadig større og flottere, mere skinnende ting og sager, — kun for at opdage, at når hun endelig har fået alt det, hun ønskede sig, har nabokonen noget endnu større og mere skinnende — og så er han lige vidt! — Begge spilder tid og tanker på noget i grunden uvæsentligt — for den dag, låget bliver lukket over deres legeme, kan de ikke få disse smukke ting med sig. — Denne stræben efter materielle goder — dette karrierejageri — forbitrer tilværelsen for alt for mange mennesker, — den tilværelse, der fra begyndelsen var bestemt til noget ganske andet.

Efterhånden, som verden bliver gennemautomatiseret, vil kortere og kortere arbejdstid blive følgen. Omkr. år 2.000 er det ikke usand-

synligt, at vi kun har en arbejdstid på ca. 4 timer og samtidig 108 timers fritid om ugen.

Derfor er det ikke for tidligt at begynde at spekulere på, hvorledes vi skal udnytte den tid, vi får forærende takket være automatiseringen. For ville det trods alt ikke være tragisk, dersom vor opfindsomhed ikke strakte sig videre end til at benytte vor voksende fritid til at sætte os og glo på TV-skærmen med tomme øjne? Eller til at fare rundt på stadig mere overfyldte gader og landeveje uden at vide, hvad vi farer efter? Eller til at vrikke rundt på stadig mere og mere overfyldte dansegulve?

Teknikken accelererer i øjeblikket med fantastisk hast. Teknikken er blevet vor civilisations højdepunkt — vor civilisations triumf. Men samtidig er den blevet vor åndelige undergang. Hvorfor? *Fordi vi forvekslede midlet med målet.*

Det er naturligt at glæde sig over teknikkens fremstød, men det er unaturligt at tilbede dem. Det er unaturligt med den andagt en mand kan betragte sin nye bil med. Det er unaturligt, når brugsgenstande bliver gjort til afguder, — og det er jo virkelig således i dag, at materielle goder er sat op på en piedestal, hvor de ikke hører hjemme.

— — —

Den større frihed, der bliver resultatet af gennemautomatiseringen, er et problem, der allerede nu må tages stilling til. Der kan ikke udstedes noget dekret eller nogen lov om, hvad mennesket skal benytte sine ledige stunder til. Også her må hver enkelt menneske gøre op med sig selv i frihed under ansvar for sig selv og kommende generationer. — Men man kan ikke undgå at blive gennemtrængt af en stille undren over, at menneskene ikke med begge hænder griber den chance, der er blevet os givet til at udvide vor åndelige kapacitet, vor viden, vor erkendelse og forståelse.

Førhen måtte menneskene slide hårdt og længe for det daglige brød. I dag kendes et begreb, der hedder at „slå tiden ihjel". Dette tidsmord er blevet en naturlig, dagligdags ting for mange mennesker. Folk gaber af kedsomhed og ser på uret for at konstatere, hvor længe der er til første forestilling i biografen. Alt, hvad der ligger uden for begreberne „tjene penge" og „underholdning" befatter det store flertal sig ikke med. Man kan spørge sig selv, om en så uinteresseret og uinspireret civilisation fortjener at overleve med al dens blødsødenhed og selvforkælelse!

Hvad kan der da gøres for at afhjælpe det problem, der hedder større fritid?

G. Adamski får, under en af sine samtaler med rumfolkene, at

vide, at man på andre kloder bruger megen tid til undervisning som et middel til højere erkendelse. Når man betænker, at mennesket mere og mere nærmer sig en 100 pct. udnyttelse af teknikken og stadig kun benytter 25 pct. af hjernekapaciteten, var det givet på sin plads, dersom hele menneskeheden (den jordiske) satte sig på skolebænken og forsøgte at få balance i dette forhold. — Udviklingen er en naturlig ting, men den tekniske og den åndelige skal — som før påpeget — *følges side om side.* Menneske er ikke noget, man e r, men noget, man *b l i v e r.*

— Dog er der en trøst og et håb i dette, at der hos de fleste mennesker i dag er ligesom en undertone af spænding — en intuitiv viden om og venten på noget, der skal ske — noget, som skal komme. — Men det, der først og fremmest skal ske må d u selv gøre. Og det, som skal komme, er d u i høj grad med til at bestemme karakteren af, hvadenten du ved af det eller ej. Det er d i g, det afhænger af, om vor kultur skal overleve eller forgå. Så længe hvert enkelt menneske kun har materielle mål, vil chancen for at overleve blive mindre og mindre. Først den dag hvert menneske gør op med sig selv, sine omgivelser og det samfund, hvori det lever, vil det blive seende og få øjnene helt op for de farer, der som truende tordenskyer hænger over hovedet på hele menneskeheden.

Universalitet

I svunde tider troede man, at universet bestod af tre etager: under jorden et dødsrige og et helvede, på jorden menneske-, dyre- og planteliv, — og oppe over den blå himmelkuppel var der et paradis, hvori Gud og alle hellige engle befandt sig. Et vidunderligt enkelt og usammensat univers i dukkeformat.

Samtidig med, at universets uendelige tomrum mellem kolossale stjernehobe gik op for mennesket, udvidede himlen sig og fremstod som en gåde, der for evig ville være uløselig. — Først i de allerseneste tider er det gået op for en del af menneskeheden, at en af universets gåder finder sin løsning i begrebet: enhed, — og at man derfor er ligeså nær ved gådens løsning, når man betragter Jorden, som når man betragter himlen.

Det er bl. a. ufologien, der fører et menneske til universalitet og gør den erkendelse levende, at den rette måde at forske på på nuværende tidspunkt må blive i relation til universet, fordi det er den største og sandeste målestok, man i øjeblikket kan benytte. — På andre kloder i verdensrummet lever og ånder der menneske-, dyre-

og planteliv som hos os. Dette fortæller, at universets udvikling som helhed løber analog med udviklingen i vort eget solsystem — og at a l l e kloder på eet eller andet tidspunkt har befundet sig eller vil komme til at befinde sig på samme udviklingstrin, som Jorden befinder sig på i øjeblikket. Logisk må l i v e t på disse kloder også befinde sig enten foran, ved siden af eller bagefter udviklingen af livet på vor jord.

På dette grundlag kan der findes frem til evige, uforgængelige sandheder. Der er en ting, som kendetegner evige sandheder, nemlig, at disse er lige så gyldige for en stenaldermand, som for en gentleman med dollargrin - og stadigvæk gyldige, selvom mennesket når en aldrig så høj åndelig og teknisk udvikling. — At forske ud fra evige sandheder forenkler menneskets tænkning i væsentlig grad og gør, at et sådant menneske formår at bygge en åndelig bro til ethvert andet væsen på Jorden eller et hvilket som helst andet sted. Det universelle menneske kendes på sin erkendelse af, at alle former for liv har samme udspring. Han ser eet i alt og formår at nedbryde de kunstige skel, menneskets intellekt efterhånden har skabt, se bag disse og forstå, at intet væsen har lov til at føle sig hævet over et andet. Denne tænkemåde gør det universelle menneske kærlig, forstående og tolerant i sin fremtræden over for alle medskabninger.

Jeg vil senere gå dybere ind på alle disse ting og behandle dem hver for sig, fordi der her er mange skranker, som skal nedbrydes, for at forståelsen kan komme til hver enkelt menneske. I en tid, som den vi lever i, er det uhyre vigtig for *alle* mennesker at få en forståelse af disse ting. Og uden et tænkningsgrundlag og et forskningsgrundlag vil forvirringen brede sig mere og mere hos alle de, der befatter sig med studiet af rumskibe og alt, hvad dermed følger.

Men kosmologien er ingen åndelig patentmedicin. Dersom et menneske ikke selv formår at tænke og arbejde videre ud fra det, som bliver givet ud fra det her skrevne, vil det udbytte, man får af læsningen, blive meget ringe. På den anden side er det meningen — så vidt det står i min magt — at give alle almindelige, sundttænkende mennesker et solidt ståsted, fordi forskning uden et sådant kan føre til komplet forvirring, som vi ser det fra andre steder i verden, — en forvirring, der endog i et enkelt tilfælde endte med selvmord.

At forebygge er bedre end at helbrede — og er skaden først sket blandt vore dygtige ufologer i Skandinavien, vil den være uoprettelig. Af sandhedssøgere er ufologer vel blandt de ivrigste. — Derfor må netop d e ikke glemme den grundviden, udfra hvilken enhver forskning må foretages.

Læserforum

De, der har læst de to første indlæg, spørger muligvis med en hovedrysten: „Hvad i alverden har alt dette med flyvende tallerkener at gøre?“ — I virkeligheden har vore dages problemer en del med rummenneskene at gøre, for vort forvirrede samfund er en levende kontrast til levevisen på andre planeter. Det er indlysende, at rumfolkenes vej er det eneste alternativ til vor nuværende rejse frem mod meningsløsheden.

Jordmenneskene har brudt de gamle love, og resultatet er, at man er endt — ikke i frihed, men i anarki. For intet menneske kan være virkeligt frit uden at have underkastet sig et sæt love — og de bedste love er de, der får folk til at leve i harmoni med Kosmos og dets kræfter i stedet for i kontrast til det. Love, der ikke er i harmoni med Kosmos, er kun trin ad vejen mod lovløshed, og lovløshed betyder ikke frihed, men alles kamp mod alle i stedet for gensidig hjælp.

I dag leder vi efter et mønster, men kan intet finde, for vore skrevne og uskrevne love støder sammen med Kosmos' evige love og gør alt til kaos.

Lysbringere har gennem tiderne bragt os et bolværk, der skulle være et ubrydeligt værn mod at forlade den kosmiske harmoni, nemlig religionen — eller religionerne, for kærnen i alle højere religioner er den samme. De er alle udtryk for den kosmiske lov, ganske vist i mere eller mindre klare vendinger, og vel nok tydeligst i Jesu ord: „Du skal elske din næste som dig selv!“

Havde vi jordmennesker fulgt dette bud, — havde vi været i stand til det, eller havde vi blot lidt kraftigere forsøgt at være i stand til det, ville meget her i verden havde været anderledes end det er i dag.

Det er det punkt, hvor vi først og fremmest har svigtet. I stedet for at udstråle følelser som kærlighed og godhed, har vi tilladt magter som had og ondskab at bemægtige sig os, og da vi udstråler disse negative følelser mod vore medmennesker, møder de os på samme måde, og resultatet bliver en stadig voksende bølge af had, der har drevet os frem til randen af en krig, der med frygteligere kraft end alle andre krige tilsammen vil sønderrive Jorden eller i bedste fald efterlade den død og gold uden mulighed for liv.

Vi, der er unge i dag, mener ikke, at vi alene er de, der bærer ansvaret. Vore fædres synder er nedarvet på os — ondskab, frygt og had har samlet sig gennem tiderne, og alt tyder på, at vi nårsomhelst kan blive de slagtofre, der skal „afvaske“ vore fædres synder,

som svæver i form af hadets og frygtens truende sky over os. — Vi står ikke frem for at råbe: „Omvender Eder, mens tid er. Øksen ligger allerede ved træet fod“, for vi ved, at selve ordet: tro er blevet et skældsord i dag. Vi tier, og lader tavsheden anklage.

Vi har sået splittelse og vi har arvet tvivl — thi hvad skal vor broder tro, når du og jeg ubarmhjertigt sviner hinanden til i spørgsmålet om opfattelsen af blot et bibelord af ham, der sagde, at vi skulle elske hverandre.

I stedet for en verdensomfattende, fri kirke har vi fået en gang pærevælling uden tro og uden kraft. Hvad er det for smukke ord, præsterne slynger ud fra deres prædikestole? Ofte føler man, at Bibelens ord er blevet til dødt kød i deres mund, og endnu oftere, at de under prædikenen for menighedens skyld kan tvinge sig op i en slags ekstatisk, flagrende tro for bagefter atter at falde ned i hverdagen.

Hvor mange af præsterne inden for og uden for vor egen hjemlige folkekirke har følt sig kaldet? Og hos hvor mange er kaldet blevet kvalt i fødselen, stranguleret i skarpe, teologiske paradoxløkker og begravet i en flom af flade fraser?

Man må se realiteterne i øjnene og indrømme, at fra kirken kan vi unge ikke vente megen støtte eller trøst, — og så står vi atter alene — uden noget at støtte os til undtagen vort ufuldkomne selv.

Så lad os da begynde med det. — Vi trænger til noget at tro på, så lad os selv finde noget og være de første til at tro på det.

Men forsøg for Guds skyld ikke at gøre eksplosionsmotoren til vor guddom!

Vi stiler — trods alt — højere . . .

Per Borgaard.

Jeg så en masse af trist og grå materie mellem nord og øst, og man sagde mig, at denne masse var mennesker, der befandt sig i størst mulig nød, men levede — og at jeg var midt iblandt dem, og at jeg fra nu af ikke måtte betragte mig som adskilt eller et fra andre afsondret væsen.

John Woolman.

Rounborg Tryk-Skive